19/09/2020

Σταυροί υπάρχουν πολλοί και διαφορετικοί στη ζωή μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με επίκεντρο τον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας, εορτάστηκε το διήμερο 18 και 19 Σεπτεμβρίου, στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή της ανακομιδής των Ιερών Λειψάνων του Οσίου Αμφιλοχίου του εν Πάτμω.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο, ενώ ανήμερα της εορτής προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και στο τέλος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Σαρηγιαννίδη Μιχαήλ, ο οποίος διακονεί πολλά έτη στο αναλόγιο και στο ιερό βήμα της ενορίας.

Στο πνευματικό κέντρο του Ιερού Ναού υπάρχει Παρεκκλήσιο προς τιμήν του Οσίου Αμφιλοχίου του εν Πάτμω.

ΔΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΔΩ

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του στον Εσπερινό ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ἀμφιλόχιον πάντες ἀνευφημή-σωμεν, τόν ἀστέρα τόν νέον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ». Λίγες ἡμέρες πρό τῆς ἑορτῆς τῆς μεταστάσεως τοῦ ἠγαπημένου μα-θη-τοῦ τοῦ Κυρίου μας, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πανηγυ-ρίζει ἡ Ἐκκλησία μας τήν ἱερά μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψά-νων τοῦ νέου ἁγίου της, τοῦ ὁσίου Ἀμφιλοχίου τοῦ ἐν Πάτμῳ, ὁ ὁποῖος ἰδιαιτέρως εὐλαβεῖτο καί τιμοῦσε τόν μαθητή τῆς ἀγάπης, στήν Ἱερά Μονή τοῦ ὁποίου στήν Πάτμο ὑπῆρξε μοναχός καί ἡγού-με-νος, καί ὑπό τή σκέπη του μαθήτευσε, ἀσκήτευσε καί ἁγίασε.

Καί ἐάν ὁ προσφιλής του ἀπό-στο-λος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, διδάχθηκε «ἀναπεσών» στό στῆ-θος τοῦ διδασκάλου του, τοῦ Χρι-στοῦ, τό μυστήριο τῆς ἀγάπης, τό ἴδιο συνέβη καί μέ τόν ὅσιο Ἀμφι-λόχιο, στόν ὁποῖο ὁ μαθητής τοῦ Κυρίου μετέδωσε τό ἴδιο μέγα μάθη-μα τῆς ἀγάπης.

Πολλές φορές νομίζουμε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι μία ἀρετή, ἡ μεγαλύ-τερη ἀρετή, ὅπως λέγει καί ὁ πρω-τοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦ-λος, συγκρίνοντάς την μέ ἄλλες δύο μεγάλες ἀρετές, τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα, «μείζω δέ τούτων ἡ ἀγά-πη». Ἄλλοτε πάλι νομίζουμε ὅτι εἶναι ἡ σημαντικότερη ἐντολή τοῦ Θεοῦ, καθώς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, μιλώντας μας γιά τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τήν ἀγάπη πρός τόν ἀδελφό μας, δήλωσε ἀπερίφραστα ὅτι ἀπό αὐτές τίς δύο ἐντολές, πού θά κρίνουν τούς ἀνθρώπους κατά τήν ἡμέρα τῆς μελλούσης κρί-σε-ως, «ὅλος ὁ νόμος καί οἱ προφῆται κρέμανται».

Ὅμως ἡ ἀγάπη δέν εἶναι μόνο μία ἀρετή, ἔστω καί μεγάλη, οὔτε μία διπλῆ ἐντολή, ἔστω καί ἄν εἶναι ἡ σπουδαιότερη, ἀλλά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, διότι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί», καί δέν ὑπάρχει τίποτε μεγαλύ-τε-ρο καί τίποτε σπουδαιότερο ἀπό αὐτό. Δέν ὑπάρχει, διότι ὅποιος προ-σεγγίζει τήν ἀγάπη, προσεγ-γίζει τόν Θεό. Ὅποιος μαθαίνει τήν ἀγάπη, γνωρίζει τόν Θεό. Ὅποιος οἰκειώνεται μέ τήν ἀγάπη, ἑνώνεται μέ τόν Θεό.

Αὐτό συνέβη μέ τόν μαθητή τῆς ἀγάπης, τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεο-λόγο. Τό μυστήριο τῆς ἀγάπης ἰσο-δυναμεῖ μέ τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτό διδάχθηκε ὁ ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής καί πρῶτος Θεο-λόγος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί αὐτό μετέδωσε καί στόν ὅσιο Ἀμφιλόχιο, ὁ ὁποῖος τόν ἀγάπησε ἀπό νεότητός του καί ἀφοσιώθηκε στή διακονία του.

Γι᾽ αὐτό καί ἡ ζωή τοῦ ὁσίου Ἀμφιλοχίου ἦταν μία ζωή γεμάτη ἀγάπη, ἀγάπη πρός τόν Θεό, πρός τούς ἀνθρώπους, πρός τή φύση, πρός τήν πατρίδα. Ἦταν μία ζωή γεμάτη ἀπό τόν Θεό, τήν ἀγάπη τοῦ ὁποίου ὄχι μόνο ζοῦσε ὁ ἴδιος, ἀλλά καί μετέδιδε μέ τόν λόγο καί μέ τά ἔργα του καί σέ ὅσους τόν πλησίαζαν καί συνδεόταν μαζί του.

Γι᾽ αὐτό καί χαιρόταν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τόν Θεό, καί ἡ ἀγάπη αὐτή ἀποτελοῦσε κινη-τή-ριο δύναμη καί στή δική τους ζωή, ὅπως καί στή δική του, καί

ἔλεγε: «Εἶναι ὡραῖο, εἶναι θαυμάσιο πρᾶγ-μα νά βλέπεις νά συνδέονται πρόσωπα μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χρι-στοῦ». Ἀλλά καί τούς παρακινοῦ-σε νά ἀγωνίζονται γιά νά αὐξά-νουν στήν ψυχή τους καθημερινά τήν ἀγάπη πρός τόν Χριστό, διότι ἡ ἀγάπη πρός τόν Χριστό, ἔλεγε, ἔχει τή δύναμη πού ἔχει ἡ φλόγα, ὅ,τι κακό πλησιάζει νά τό κατα-καίει. Καί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἀγάπη στόν Θεό, ὄχι μόνο προσεγγίζει τόν Θεό, ἀλλά καί ἡ ἀγάπη του αὐτή ἀπομακρύνει ἀπό τήν ψυχή του κακίες καί πάθη καί ἀδυναμίες, γιατί πλέον δέν χω-ροῦν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά γεμίσει τήν ψυχή του μέ τήν ἀγάπη.

Θέλοντας, μάλιστα, νά περιγρά-ψει πιό παραστατικά αὐτό πού ἐν-νοοῦσε καί αὐτό πού ζοῦσε ὁ ἴδιος συμβούλευε τά πνευματικά του τέκνα λέγοντας: «Θέλω, παιδί μου, νά ἔχεις ἀγάπη γιά τόν Χρι-στό, νά ζεῖς γιά τόν Χριστό, ὁλό-κληρος νά δοθεῖς σ᾽ αὐτόν. Θέλω, ὅταν τύχει ν᾽ ἀνοίξει κανείς τήν καρδιά σου, τίποτε ἄλλο νά μήν βρεῖ, μόνο τόν Χριστό».

Ἑορτάζοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς τόν νέο αὐτό ὅσιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν ὅσιο Ἀμφιλόχιο τόν ἐν Πάτμῳ, ἄς μιμηθοῦμε τήν ἀγάπη του πρός τόν Θεό ἀλλά καί τήν ἀγάπη του πρός τήν πατρίδα. Ἐκεῖνος ἔζησε κάτω ἀπό δύσκολες συνθῆκες, καθώς μεγάλο διάστη-μα τῆς ζωῆς του, μέχρι τό 1948, τόσο ἡ Πάτμος ὅσο καί ὅλα τά Δωδεκάνησα βρι-σκόταν ὑπό ἰταλική κυριαρχία, καί οἱ κατακτητές προσπαθοῦσαν νά ἀλλοιώσουν καί τό ἐθνικό καί τό ἐκκλησιαστικό φρόνημα τῶν κα-τοί-κων, τῶν Δεωδεκανήσων. Ἀλλά αὐτό τόν ἔκανε νά προσπα-θή-σει νά ἐνισχύσει μέ πολλούς τρόπους καί μέ πολλούς κόπους καί διωγμούς στίς ψυχές τῶν ἀν-θρώ--πων τήν ἑλληνική καί ὀρ-θό-δοξη συνείδηση.

Ἐμεῖς, ζοῦμε σήμερα σέ διαφορε-τικές συνθῆκες, μέ διαφορετικά, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, προβλήμα-τα καί στά ἐθνικά μας θέματα, ἐξαιτίας τῆς ἐπιθετικότητος τῶν γειτόνων μας, ἀλλά καί στήν κα-θη-μερινότητά μας ἐξαιτίας τῆς πανδημίας. Ὅμως καί πάλι ἔχουμε ἀνάγκη νά ἐνισχύουμε καί τήν ὀρθόδοξη συνείδησή μας καί τήν ἀγάπη μας γιά τήν πατρίδα, μέσα ἀπό τήν ἀγάπη μας γιά τόν Χριστό, τήν ὁποία μᾶς διδάσκει ὁ ἑορτα-ζόμενος ὅσιος Ἀμφιλόχιος ὁ ἐν Πάτμῳ, διότι «ἡ ἀγάπη μένει», «καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ».

Καί αὐτό εὔχομαι ταπεινά νά τό ἐπιτύχουμε ὅλοι μας διά πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου Ἀμφιλοχίου τοῦ νέου, τοῦ ἐν Πάτμῳ ἀσκήσαντος. Ἀμήν.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ἐπακούσας ρημάτων τῶν θεϊ-κῶν, τόν σταυρόν σου ἐπ᾽ ὤμων ἀναλαβών, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσας σεαυτόν». Κυριακή μετά τήν ὕψωση τοῦ τι-μίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἡ αὐ-ριανή Κυριακή, καί ἡ Ἐκκλησία μας θά μᾶς ὑπεν-θυμίσει

τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας ὅτι, ὅποιος θέλει νά τόν ἀκολου-θήσει, θά πρέπει πρῶ--τα νά σηκώ-σει τόν δικό του σταυρό.

Γιά νά μήν νομίζουμε ὅμως ὅτι ἡ προϋπό-θεση αὐτή, τήν ὁποία θέτει ὁ Χριστός γιά τόν κάθε πιστό, δέν εἶναι δυνατό νά πραγματοποιηθεῖ ἤ δέν ἰσχύει στήν ἐποχή μας, ἡ Ἐκκλη-σία προ-βάλλει σήμερα καί τι-μᾶ ἕναν ἅγιο τῆς ἐποχῆς μας, ἕναν ἅγιο πού ἔζησε στίς ἡμέρες μας, πού ἔζησε στόν κόσμο καί συνα-να-στράφηκε μέ τούς ἀνθρώ-πους, ἕναν ἅγιο πού εἴχα-με τήν εὐλογία νά τόν γνωρίσου-μεκαί ἐμεῖς.

Ὁ ἅγιος αὐτός εἶναι ὁ πρόσφα-τα ἀναγνωρισθείς ἀπό τό Οἰκου-με-νι-κό μας Πατριαρ-χεῖο ὅσιος Ἀμφι-λό-χιος Μακρῆς, ὁ ὅσιος Ἀμφι-λό-χιος τῆς Πάτμου, τόν ὁποῖο τιμᾶ ἰδιαι-τέρως ἡ ἐνορία σας, ἔχοντας ἀφι-ε--ρώ-σει ἀπό πέρσυ ἕνα παρεκ-κλήσιο στή μνή-μη του.

Προβάλλει, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας τόν ὅσιο Ἀμφιλόχιο, διότι, ὅπως ψάλλει ὁ ὑμνογράφος, ὁ ὅσιος, ὑπακούοντας στόν λόγο τοῦ Χριστοῦ, «ἀνέλαβε ἐπ᾽ ὤμων» τόν σταυρόν του καί σταύρωσε τόν ἑαυτό του γιά τόν κόσμο.

Μέ τό παράδειγμα, δηλαδή, τοῦ ὁσίου Ἀμφιλοχίου θέλει ἡ Ἐκκλη-σία μας νά μᾶς δι-δάξει ὅτι ὁ λό-γος τοῦ Κυρίου μας πού προανέφερα, ὅτι ὅποιος θέλει νά τόν ἀκολου-θή-σει, θά πρέ-πει νά ἄρει τόν σταυρό του, ἰσχύει γιά τόν καθένα μας, καί ἡ πραγμά-τωσή του εἶναι ἐφι-κτή, ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος τό θελή-σει καί τό ἀποφασίσει.

Σταυροί ὑπάρχουν πολλοί καί διαφορετικοί στή ζωή μας. Σταυ-ρός μπορεῖ νά εἶναι γιά κάποιους οἱ θλίψεις, οἱ δοκιμασίες, οἱ πειρα-σμοί ἤ οἱ ἀσθένειες πού συναντᾶ στή ζωή του καί καλεῖται νά ἀντι-μετωπίσει μέ ταπείνωση καί ὑπο-μονή. Μπορεῖ ἀκόμη νά εἶναι ἡ ἄσκηση, ἡ ἀφιέρωση τοῦ ἀνθρώ-που στόν Θεό, ἡ μοναχική ζωή, ἡ ἱερω-σύ-νη καί ἡ διακονία τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἑορταζόμενος ὅσιος Ἀμφιλό-χιος σήκωσε πολλούς ἀπό αὐτούς τούς σταυρούς ζωή του, ὄχι μόνο γιατί ἀφιέρωσε τή ζωή του στόν Θεό καί τήν ἄσκηση, αἴ-ροντας τόν σταυρό τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἀλλά καί ὡς κληρικός καί ἡγού-μενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάν-νου τοῦ Θεολόγου σή-κωσε τόν σταυρό τῆς ἱερωσύνης καί τῆς πνευματι-κῆς πατρότητος καί κα-θο-δηγή-σεως τῶν ψυχῶν.

Καί ἀκό-μη, κα-θώς τά χρόνια ἐκεῖ--να ἡ πίε-ση πού ἀσκεῖτο ἀπό τούς Ἰταλούς, ὑπό τήν κυριαρχία τῶν ὁποίων εὑρισκόταν ἡ Πάτμος καί ὅλα τά Δω-δε-κάνησα, πρός τούς ὀρθοδόξους Ἕλληνες κατοί-κους τους ἦταν μεγάλη, ὁ ὅσιος Ἀμφι-λόχιος σήκωσε καί τόν σταυ-ρό τῆς ἐξορίας γιά τό πνευμα-τικό καί ἱε-ρα--ποστολικό ἔργο πού ἐπιτε-λοῦσε, θέλοντας νά στηρίξει τούς ἀνθρώ-πους στήν ὀρθόδοξη πίστη καί συ-νείδηση σέ ὅλα τά Δωδεκάνησε, καί τό ὁποῖο ἐνο-χλοῦ-σε τούς κατακτητές πού ἦταν, ὅπως γνωρίζουμε, παπικοί.

Παράλληλα ὅμως μέ τούς σταυ-ρούς πού σήκωνε ὁ ὅσιος, προσπα-θοῦσε καί κάτι ἀκόμη, προσπα-θοῦ-σε νά σταυρώνει τόν ἑαυτό του, τόν παλαιό ἑαυτό του, γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ. Προσπαθοῦσε νά νε-κρώνει ὅποιες ἀδυναμίες εἶχε, ὥστε ἀπαλλασσόμενος ἀπό τό βά-ρος τους καί καθαρίζοντας τήν ψυ-χή του ἀπό αὐτές, νά μπορεῖ νά δέχεται στήν ψυχή του τόν Χριστό καί νά μπορεῖ ἀκόμη νά αἴρει τούς σταυρούς του μέ μεγαλύτερη εὐ-κο--λία, καθώς δέν εἶχε κάτι νά τόν κρατᾶ καί νά τόν ἐμποδίζει νά ση-κώσει τόν σταυρό του.

Καί αὐτό εἶναι κάτι πού διδάσκει καί σέ μᾶς ὁ ὅσιος Ἀμφιλόχιος μέ τό παρά-δειγ-μά του. Πολλές φορές διερω-τόμεθα, γιατί δέν εἴμεθα σέ θέση νά σηκώσουμε τόν σταυρό μας, ὅποιον σταυρό ἐπιτρέψει ὁ Χρι-στός γιά τόν καθένα μας. Διε-ρωτό-μεθα, γιατί δέν ἔχουμε οὔτε διάθε-ση νά τό ἐπιχειρήσουμε. Καί ὁ λόγος δέν εἶναι ἄλ-λος ἀπό τό γεγονός ὅτι δέν ἔχουμε νεκρώσει στήν ψυχή μας τά πάθη, τίς κακίες καί τίς ἀδυναμίες μας, καί αὐτά εἶναι πού μᾶς βαρύνουν καί δε-σμεύ-ουν τή θέλησή μας καί γί-νο-νται ἐμπόδια στήν προσπά-θειά μας καί δέν μᾶς ἀφήνουν νά σηκώσου-με τόν σταυρό μας καί νά ἀκολου-θήσουμε τόν Χριστό.

Ἔχοντας, λοιπόν, σήμερα ἐνώ-πι-όν μας τό παράδειγμα τοῦ ὁσίου Ἀμφιλοχίου τοῦ ἐν Πάτμῳ, τόν ὁποῖο ἤρθαμε νά τιμήσουμε, ἄς ἐξε--τάσουμε τόν ἑαυτό μας καί ἄς δοῦμε τί χρειάζεται νά νεκρώ-σου-με στήν ψυχή μας, ποιές εἶναι οἱ ἀδυναμίες καί τά ἐλαττώματά μας πού μᾶς ἐμποδίζουν νά ἀκολουθή-σουμε τόν Χριστό, ὄχι στά λόγια ἀλλά στήν οὐσία, σηκώνοντας τόν σταυρό πού ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός στόν καθένα μας, ὄχι γιά νά μᾶς ἐπιβαρύνει, ἀλλά γιά νά μᾶς σώ-σει. Καί ἄς προσπαθήσουμε νά ἀπαλ-λα-γοῦμε ἀπό ὅλα αὐτά, μι-μού--μενοι τόν ὅσιο Ἀμφιλόχιο καί σταυ-ρώνοντας καί ἐμεῖς τόν ἑαυτό μας γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ ὅπως καί ἐκεῖνος.

Ἔτσι, λοιπόν, ἄν θέλουμε νά τιμήσουμε ἕναν σύγχρονο ἅγιό μας, δέν ἔχουμε παρά νά μιμηθοῦμε τή ζωή του, γιατί καί ἐκεῖνος ἔζησε μέσα σέ δύσκολες συνθῆκες, ὅπως ζοῦμε καί ἐμεῖς σήμερα, εἴτε μέ τόν κορωνοϊό, εἴτε μέ τήν κρίση, εἴτε μέ τά ἐθνικά μας θέματα. Ὅλα αὐτά εἶναι σταυροί καί εἶναι προβλήματα πού ὁ καθένας μας πρέπει νά σηκώσει, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Ἀλλά γιά νά σηκώσουμε

πραγματικά τόν σταυρό μας, θά πρέπει νά καθάρουμε τήν ψυχή μας ἀπό ὅλα τά πάθη, τίς ἀδυναμίες, τίς κακίες τίς ὁποῖες ἔχουμε, γιά νά μποροῦμε καί ἐμεῖς νά σταθοῦμε κοντά στούς σύγχρονους ἁγίους μας, πού μᾶς δείχνουν τόν δρόμο πρός τήν ἁγιότητα.

Ἄς τό σκεφθεῖ ὁ καθένας μας καί ἄς ἀποφασίσει, ἀδελφοί μου. Ἀμήν.